

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MANUEL CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
prednesené 16. mája 2019¹

Vec C-281/18 P

**Repower AG
proti**

Úradu Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO)

„Odvolanie – Ochranná známka Európskej únie – Konanie o vyhlásenie neplatnosti –
Zrušenie pôvodného rozhodnutia odvolacieho senátu, ktorým bol čiastočne zamietnutý návrh na
vyhlásenie neplatnosti slovnej ochrannej známky Európskej únie REPOWER“

1. Toto odvolanie sa v podstate týka právneho základu, ktorý umožňuje odvolacím senátom EUIPO zrušiť svoje vlastné rozhodnutia.
2. Spor vznikol, keď združenie repowermap.org (ďalej len „repowermap“) žiadalo o zrušenie ochrannej známky Európskej únie („REPOWER“), ktorej majiteľom bola iná spoločnosť (Repower AG), a to pre všetky tovary a služby uvedené v prihláške.
3. Na konci správneho konania piaty odvolací senát EUIPO rozhodnutím z 8. februára 2016 čiastočne vyhovel návrhu na vyhlásenie neplatnosti ochrannej známky.² Repowermap podalo proti tomuto rozhodnutiu žalobu na Všeobecný súd,³ pričom samotný odvolací senát (3. augusta 2016) rozhodnutie zrušil, pretože ho považoval za nedostatočne odôvodnené.
4. Repower AG následne podala proti rozhodnutiu z 3. augusta 2016 žalobu na Všeobecný súd, ktorý ju zamietol rozsudkom z 21. februára 2018, proti ktorému smeruje odvolanie.

I. Právny rámec. Nariadenie (ES) č. 207/2009⁴

5. Spor sa riadi *ratione temporis* nariadením č. 207/2009 v jeho pôvodnom znení, ktoré bolo zmenené v roku 2015⁵ a neskôr nahradené nariadením (EÚ) 2017/1001⁶.

¹ Jazyk prednesu: španielčina.

² Rozhodnutie z 8. februára 2016, vec R 2311/2014-5.

³ Konanie vo veci T-188/16, repowermap/EUIPO – Repower (REPOWER), bolo pred Všeobecným súdom prerušené.

⁴ Nariadenie Rady z 26. februára 2009 o ochrannej známke Spoločenstva (Ú. v. EÚ L 78, 2009, s. 1).

⁵ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/2424 zo 16. decembra 2015, ktorým sa mení nariadenie č. 207/2009 a nariadenie Komisie (ES) č. 2868/95, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 40/94 o ochrannej známke Spoločenstva, a zrušuje nariadenie Komisie (ES) č. 2869/95 o poplatkoch splatných Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (Ú. v. EÚ L 341, 2015, s. 21).

⁶ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady zo 14. júna 2017 o ochrannej známke Európskej únie (Ú. v. EÚ L 154, 2017, s. 1).

6. Článok 80 nariadenia č. 207/2009 stanovuje:

„1. Ak úrad urobil zápis do registra alebo vydal rozhodnutie, ktoré je postihnuté zrejmom procedurálnou chybou pripísateľnou úradu, úrad zabezpečí zrušenie zápisu alebo rozhodnutia. Ak existuje iba jeden účastník konania a zápis alebo akt sa dotýka jeho práv, nariadi sa zrušenie, aj keď chyba nebola pre daného účastníka konania zrejmalá.

2. Zrušenie uvedené v odseku 1 sa uskutoční z úradnej moci alebo na návrh jedného z účastníkov konania oddelením, ktoré vykonalo tento zápis alebo vydalo rozhodnutie. Zrušenie sa uskutoční do šiestich mesiacov odo dňa zápisu do registra alebo prijatia rozhodnutia, a to po vypočutí účastníkov konania a prípadných majiteľov práv k príslušnej ochrannej známke Spoločenstva, ktorí sú zapísaní v registri.

3. Týmto článkom nie sú dotknuté práva účastníkov konania podať odvolanie podľa článkov 58 a 65 ani možnosti podľa postupov a podmienok stanovených vo vykonávacom nariadení opraviť akékoľvek jazykové chyby alebo chyby pri prepise a zrejme chyby v rozhodnutiach úradu alebo chyby pripísateľné úradu pri zápise ochrannej známky alebo pri zverejnení jej zápisu.“

7. Článok 83 nariadenia č. 207/2009 uvádza:

„Ak neexistujú procesné ustanovenia v tomto nariadení, vo vykonávacom nariadení, v predpisoch o poplatkoch ani v rokovacom poriadku odvolacích senátov, úrad vezme do úvahy zásady procesného práva vo všeobecnosti uznávané v tejto oblasti v členských štátoch.“

II. Okolnosti predchádzajúce sporu

A. Konanie na EUIPO

8. Spoločnosť Repower AG je majiteľom slovnej ochrannej známky Európskej únie „REPOWER“, zapísanej pre tovary a služby patriace do tried 4, 9, 37, 39, 40 a 42 v zmysle Niceskej dohody⁷. Tieto kategórie tovarov a služieb zahŕňajú alebo sa týkajú okrem iného elektrickej energie, jej výroby, ako aj iných technických aspektov.

9. Združenie repowermap predložilo 3. júna 2013 návrh na vyhlásenie neplatnosti ochrannej známky REPOWER z dôvodu, že sa domnievalo, že ide o opisné označenie a nemá rozlišovaciu spôsobilosť pre všetky tovary a služby, pre ktoré bola zapísaná.⁸

10. Zrušovacie oddelenie EUIPO rozhodnutím z 9. júla 2014:

- čiastočne vyhovel návrhu na vyhlásenie neplatnosti vo vzťahu k niektorým tovarom a službám, ktoré patria do tried 37⁹ a 42¹⁰,
- vo vzťahu k zvyšným tovarom a službám návrh na vyhlásenie neplatnosti zamietlo,

⁷ O medzinárodnom triedení výrobkov a služieb pre zápis známk z 15. júna 1957 v revidovanom a doplnenom znení z 28. septembra 1979.

⁸ V tomto zmysle sa opieralo o článok 52 ods. 1 písm. a) v spojení s článkom 7 ods. 1 písm. b) a c) nariadenia č. 207/2009.

⁹ Uvádzalo: „Stavebníctvo; opravy; inštalácie služby; výstavba a opravy, ako aj údržba prenosových zariadení a distribučných zariadení, zariadení stredného a nízkeho napätia, zariadení verejného osvetlenia, ako aj elektrických zariadení; výstavba, opravy a údržba zariadení na rozvod prúdu; inštalácia a údržba transformačných staníc a zariadení na distribúciu elektrickej energie; inštalácia a údržba verejného pouličného osvetlenia; výstavba, inštalácia a údržba veľkých zariadení s veľkými termickými čerpadlami; poradenstvo v oblasti vyššie uvedených služieb“.

¹⁰ Uvádzalo konkrétne: „Služby v technologickom oblasti, ako aj s tým súvisiace služby v oblasti výskumu a vývoja; inžiniersky prieskum týkajúci sa elektrických zariadení; inžinierske služby a služby kontroly kvality v oblasti činností povoľovania, počítania a informovania, ako aj kontroly zariadení vo vzťahu k dodávke energie“.

- pokiaľ ide o rozlišovaciu spôsobilosť označenia, zdôraznilo, že repowermap nepreukázalo, že by sa slovo REPOWER bežne používalo v obchodnom styku na označenie zvyšných tovarov a služieb, a preto ho možno považovať za ochrannú známku.

11. Repowermap podalo proti rozhodnutiu zrušovacieho oddelenia odvolanie na odvolací senát, ktorý ho rozhodnutím z 8. februára 2016 zamietol. Podľa zrušovacieho oddelenia označenie nebolo opisné a repowermap neposkytlo dôkazy, ktoré by preukázali jeho obvyklú povahu pre sporné tovary a služby.

12. Repowermap podalo 26. apríla 2016 na Všeobecný súd žalobu o neplatnosť rozhodnutia odvolacieho senátu z 8. februára 2016 (vec T-188/16).

13. V priebehu konania na Všeobecnom súde vo veci T-188/16 odvolací senát rozhodol 3. augusta 2016¹¹ o zrušení rozhodnutia z 8. februára 2016. Uvedené zrušenie odôvodnil „nedostatočným odôvodnením [rozhodnutia z 8. februára 2016]“ v súvislosti s tovarmi a službami, čo predstavovalo „zjavnú procesnú chybu v zmysle článku 80 nariadenia č. 207/2009“. Zároveň vyhlásil, že včas prijme nové rozhodnutie,¹² k čomu došlo 26. septembra 2016.¹³

B. Napadnutý rozsudok

14. Repower AG podala 10. októbra 2016 proti rozhodnutiu odvolacieho senátu z 3. augusta 2016 žalobu na Všeobecný súd, pričom sa opierała o štyri dôvody vyhlásenia jeho neplatnosti: i) neexistenciu právneho základu; ii) nedostatok právomoci odvolacieho senátu zrušiť svoje vlastné rozhodnutia; iii) porušenie článku 80 nariadenia č. 207/2009, pokynov EUIPO na preskúmavanie, zásady riadnej správy vecí verejných, zásady právnej istoty a zásady právnej sily rozhodnutej veci; a iv) nedostatok odôvodnenia.

15. S ohľadom na prejednávanú vec zdôrazňujem, že Repower AG vo svojej žalobe na Všeobecnom súde uviedla nasledujúce:

- odvolací senát porušil článok 80 ods. 1 nariadenia č. 207/2009, keďže nedostatok odôvodnenia nie je procedurálna chyba, ale hmotnoprávna vada,¹⁴
- podľa časti A oddielu 6 bodu 1.3.1 pokynov EUIPO na preskúmavanie nemožno zrušiť rozhodnutie, ktoré je predmetom odvolania pred odvolacím senátom. Táto zásada by sa mala analogicky uplatniť na rozhodnutia odvolacích senátov napadnuté na Všeobecnom súde,
- bolo by v rozpore so zásadou riadnej správy vecí verejných, zásadou právnej istoty a zásadou právnej sily rozhodnutej veci, ak by ktorékoľvek oddelenie EUIPO mohlo voľne meniť predmet sporu v prebiehajúcich konaniach.

16. Všeobecný súd v rozsudku z 21. februára 2018¹⁵ zamietol všetky štyri dôvody vyhlásenia neplatnosti, a teda žalobu podanú Repower AG.

¹¹ Vec R 2311/2014-5 (REV).

¹² Body 16 až 18 rozhodnutia z 3. augusta 2016.

¹³ Rozhodnutie z 26. septembra 2016 nie je pre toto odvolanie relevantné. Toto rozhodnutie bolo napadnuté tak zo strany Repower AG, ako aj zo strany repowermap pred Všeobecným súdom, ktorý prerušil konanie až do vydania rozhodnutia v tomto odvolacom konaní.

¹⁴ V odpovedi na otázku Všeobecného súdu doplnila, že všeobecná právna zásada, ktorá umožňuje zrušiť nezákonný správny akt, nemôže slúžiť ako právny základ napadnutého rozhodnutia.

¹⁵ Rozsudok Repower/EUIPO – repowermap.org (REPOWER) (T-727/16, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2018:88).

17. Všeobecný súd sa stotožnil s tvrdením, že nedostatok odôvodnenia nemožno považovať za procedurálnu chybu. Z predchádzajúceho rozsudku vyvodil,¹⁶ „že odôvodnenie rozhodnutia ovplyvňuje jeho samotnú podstatu a že nedostatok odôvodnenia nemožno považovať za procedurálnu chybu v zmysle článku 80 ods. 1 nariadenia č. 207/2009“. Odvolací senát teda „nemohol založiť napadnuté rozhodnutie na článku 80 ods. 1 nariadenia č. 207/2009“¹⁷.

18. Na základe tohto predpokladu Všeobecný súd konštatoval, že sa „odvolacie senáty pri zrušení svojich rozhodnutí v zásade môžu oprieť o všeobecnú právnu zásadu umožňujúcu zrušenie nezákonného správneho aktu“¹⁸. Podľa jeho názoru existencia osobitného ustanovenia (článok 80 ods. 1 nariadenia č. 207/2009) nebránila tomu, aby sa uplatnila uvedená zásada bez ohľadu na tento článok.

19. Na podporu tohto tvrdenia sa znova opieral o dva predchádzajúce rozsudky samotného Všeobecného súdu¹⁹, na základe ktorých dospel k záveru, že „aj v prípade, že normotvorca upravil postup zrušenia aktov určitej inštitúcie, táto inštitúcia môže zrušiť akt na základe všeobecnej právnej zásady umožňujúcej zrušenie nezákonných správnych aktov pod podmienkou dodržania určitých podmienok [podmienky týkajúce sa dodržania primeranej lehoty a legitímnej dôvery adresáta aktu]“²⁰.

20. Podľa Všeobecného súdu pojem „zrejma procedurálna chyba“ nie je vymedzený v žiadnom z nariadení, na ktoré odkazuje článok 80 ods. 1 nariadenia č. 207/2009, pričom tento článok „nie je jednoznačný, a teda nie je dostatočne jasný na to, aby vylúčil uplatnenie článku 83 nariadenia č. 207/2009“²¹.

21. Následne Všeobecný súd zameral svoju analýzu na podmienky uplatnenia vyššie uvedenej všeobecnej právnej zásady, pričom dospel k záveru,²² že:

- napadnuté rozhodnutie (o zrušení) bolo vydané v primeranej lehote, o niečo menej než šesť mesiacov po prijatí rozhodnutia z 8. februára 2016,
- Repower AG sa nemohla odvolávať na legitímnu dôveru po tom, ako repowermap podalo proti rozhodnutiu z 8. februára 2016 žalobu.²³

22. Všeobecný súd odmietol, že by zásada zrušenia bola v rozpore so zásadou riadnej správy vecí verejných, zásadou právnej istoty a zásadou právnej sily rozhodnutej veci. Na jednej strane je oprávnené a v záujme riadnej správy vecí verejných, aby sa chyby a opomenutia v rozhodnutí opravili. Na druhej strane tým, že k tomu musí dôjsť v primeranej lehote, sa rešpektuje právo dotknutej osoby spoliehať sa na zákonnosť aktu. Napokon rozhodnutia odvolacích senátov, ktoré nemajú súdnu, ale administratívnoprávnu povahu, nemajú právnu silu rozhodnutej veci.²⁴

16 Rozsudok z 22. novembra 2011, mPAY24/ÚHVT – Ultra (MPAY24) (T-275/10, neuverejnený, EU:T:2011:683).

17 Napadnutý rozsudok, body 57 a 59.

18 Tamže, bod 61.

19 Rozsudky z 12. septembra 2007, González y Díez/Komisia (T-25/04, EU:T:2007:257, bod 97), a z 18. septembra 2015, Deutsche Post/Komisia (T-421/07 RENV, EU:T:2015:654, bod 47). Pozri body 63 až 65 napadnutého rozsudku.

20 Napadnutý rozsudok, bod 65.

21 Tamže, bod 66.

22 Tamže, body 67 až 82.

23 Doplnil, že nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia z 8. februára 2016, pokiaľ ide o vzťah spornej ochrannéj známky a ostatných tovarov a služieb, malo vyvolať pochybnosti o jeho zákonnosti u Repower AG ako obozretného hospodárskeho subjektu. V tejto súvislosti uviedol rozsudky z 12. februára 2008, CELF a ministre de la Culture a de la Communication (C-199/06, EU:C:2008:79, bod 68), a z 20. júna 1991, Cargill/Komisia (C-248/89, EU:C:1991:264, bod 22).

24 Body 84 až 86 napadnutého rozsudku.

III. Konanie na Súdnom dvore a návrhy účastníkov konania

23. Repower AG podala odvolanie do kancelárie Súdneho dvora 24. apríla 2018. EUIPO a repowermap predložili svoje písomné vyjadrenia 25. júla 2018, resp. 17. augusta 2018.

24. Repower AG navrhuje, aby Súdny dvor zrušil napadnutý rozsudok a zaviazal EUIPO na náhradu trov konania. EUIPO a repowermap navrhujú, aby Súdny dvor odvolanie zamietol a zaviazal odvolateľku na náhradu trov konania.

25. Pojednávanie sa konalo 14. marca 2019 a zúčastnili sa na ňom Repower AG, EUIPO a repowermap.

IV. Preskúmanie odvolania

26. Hoci Repower AG uviedla päť odvolacích dôvodov, Súdny dvor vyzval generálneho advokáta, aby svoju analýzu zameral na druhý a tretí dôvod,²⁵ v ktorých táto spoločnosť namieta :

- nesprávne uplatnenie všeobecnej zásady zrušiteľnosti správnych aktov pri porušení článkov 80 a 83 nariadenia č. 207/2009 (druhý dôvod); a
- porušenie článku 83 nariadenia č. 207/2009 z dôvodu obrátenia dôkazného bremena a jeho prenesenia na odvolateľku (tretí dôvod).

27. Aj keď sa tým obvyklá metodika analýzy odvolaní zmení, domnievam sa, že v prejednávanej veci možno prispieť k väčšej zrozumiteľnosti, ak pred odpoveďou na každý z dvoch dôvodov uvediem v úvode niekoľko úvah týkajúcich sa predmetu diskusie.

A. Predbežné úvahy

1. Všeobecná právna zásada, ktorá umožňuje zrušenie nezákonných aktov v práve Únie

28. Pojem „zrušenie“ vo svojom najširšom zmysle označuje dva odlišné právne javy, ktoré môžu ovplyvniť správne akty, ktorých obsah je v prospech dotknutej osoby:

- na jednej strane rozhodnutie, ktorým inštitúcia na základe úvah založených na vhodnosti pozbaví účinnosti svoj vlastný predchádzajúci akt, ktorý nie je nevyhnutne nezákonný,²⁶ a
- na druhej strane „preskúmanie z úradnej moci“ z dôvodov zákonnosti, ktoré sa uskutoční (za predpokladu dodržania určitých podmienok), ak predchádzajúci akt je postihnutý vadami, ktoré spôsobujú jeho nezákonnosť.²⁷

29. Zrušenie v prejednávanej veci patrí do druhej z uvedených kategórií: ide v skutočnosti o *preskúmanie z úradnej moci*, ktoré jednostranne vykonáva orgán Únie (odvolací senát) v súvislosti s aktom, ktorý tento orgán sám vydal a ktorý neskôr považoval za postihnutý vadou, ktorá spôsobuje jeho nezákonnosť.

25 Prvý dôvod je založený na porušení článku 188 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, štvrtý dôvod na porušení legitímnej dôvery spoločnosti Repower AG a piaty dôvod na nesprávnom odôvodnení.

26 Typickým príkladom *zrušenia* v tomto zmysle je príklad, ktorý je uvedený v článku 50 Zmluvy o EÚ.

27 Ide konkrétne o článok 80 nariadenia č. 207/2009. Jazykové verzie, ktoré som skúmal (nemecká, španielska, francúzsky, anglická, talianska, holandská a portugalská), používajú slovo „zrušenie“ alebo iné podobné slovo v ich jazyku na označenie aktu pozbavenia účinnosti predchádzajúceho aktu vzhľadom na jeho nezákonný charakter. Na zachovanie súladu s právnou úpravou Únie budem používať pojem zrušenie (a nie „preskúmanie z úradnej moci“), ako aj jeho verbálnu formu.

30. Skoršia judikatúra²⁸ Súdneho dvora stanovila ako všeobecnú zásadu spoločnú pre správne právo šiestich členských štátov vtedajšieho Európskeho hospodárskeho spoločenstva zásadu, o akú ide v prejednávanej veci. Jej formuláciu možno zhrnúť do týchto slov rozsudku de Compte/Parlament: „je potrebné priznať akejkoľvek inštitúcii Spoločenstva, ktorá určí, že ňou prijatý akt je nezákonný, právo zrušiť tento akt v primeranej lehote...“, aj keď „zrušenie so spätným účinkom priaznivého správneho aktu vo všeobecnosti podlieha veľmi prísny podmienkam“²⁹.

31. Následne sa táto zásada uplatnila v tak odlišných oblastiach, ako sú Služobný poriadok úradníkov a zamestnancov inštitúcií Únie³⁰, príspevky z EPUZF-u³¹, stanovenie výrobných kvót pre výroby z ocele podľa Zmluvy o ESUO³² alebo stanovenie pomoci Spoločenstva okrem iného v sektore olejnin.³³

32. Nebudem sa teraz zaoberať otázkou, či táto zásada má, alebo nemá *ústavný rozmer*, ktorý získava prostredníctvom iných zásad, akými je zásada rovnosti zaobchádzania³⁴ alebo zásada právnej istoty³⁵, s ktorou je zrušenie právoplatných aktov úzko späté. Stačí zdôrazniť, že prvú zásadu je potrebné uplatniť tak, aby sa dosiahol súlad medzi právnou istotou (ktorá odráža legitímnu dôveru adresáta aktu v jeho platnosť) a zásadou zákonnosti, teda záujmom Únie na správnom fungovaní jej inštitúcií a agentúr.³⁶

33. Pri využití svojej právomoci zrušenia z dôvodov nezákonnosti verejný orgán obetuje časť právnej istoty občana vo verejnom záujme, ktorý si vyžaduje správny akt, ktorý je právne bezchybný. Preto sú nevyhnutné preventívne opatrenia v prípade, ak je potrebné negatívne zasiahnuť do právnej sféry niekoho, kto bol predtým adresátom priaznivého aktu samotného správneho orgánu, ktorý mu priznal subjektívne právo.³⁷

34. Z vyššie uvedeného vyplýva, že normotvorca Únie je oprávnený upraviť uplatnenie zásady zrušenia nezákonných správnych aktov, ktorých obsah bol pre dotknuté osoby priaznivý. Môže preto stanoviť obmedzenia, ktorým sa musia inštitúcie Únie v tejto oblasti podriaďovať, najmä v prípadoch zabezpečenia právnej istoty. Toto obmedzenie má osobitný význam v konaniach *inter partes*, pretože vzhľadom na protichodné stanoviská dotknutých strán tak rozhodnutia o zrušení prijaté správnym orgánom poškodia niektoré strany, pričom z nich zároveň budú mať prospech iné strany, čím sa ovplyvní právne postavenie tých, ktorí už počítali s priaznivým rozhodnutím pre svoje záujmy.

35. Domnievam sa preto, že zákonodarca Únie má možnosť spresniť, aký typ vád (obsahu alebo formy) a v akej miere sa musia vyskytnúť, aby bolo zrušenie prípustné. Na pojednávaní EUIPO a repowermap túto právomoc popreli, pričom obhajovali neobmedzený charakter všeobecnej zásady v prospech zrušenia nezákonných správnych aktov za každých okolností.

28 V rozsudku z 12. júla 1957, *Algera a i./Spoločné zhromaždenie* (7/56 a 3/57 až 7/57, EU:C:1957:7, s. 116).

29 Rozsudok zo 17. apríla 1997 (C-90/95 P, EU:C:1997:198, bod 35).

30 Okrem rozsudku z 12. júla 1957, *Algera a i./Spoločné zhromaždenie* (7/56 a 3/57 až 7/57, EU:C:1957:7), pozri tiež rozsudok z 9. marca 1978, *Herpels/Komisia* (54/77, EU:C:1978:45, bod 38).

31 Rozsudok z 26. februára 1987, *Consorzio Cooperative d'Abruzzo* (15/85, EU:C:1987:111, bod 12 a nasl.).

32 Rozsudok z 3. marca 1982, *Alpha Steel/Komisia* (14/81, EU:C:1982:76, body 10 a 11).

33 Rozsudok z 20. júna 1991, *Cargill/Komisia* (C-248/89, EU:C:1991:264, bod 20).

34 Rozsudok z 15. októbra 2009, *Audiolux a i.* (C-101/08, EU:C:2009:626, body 53 a 54).

35 Pozri najmä rozsudok z 13. januára 2014, *Kühne & Heitz* (C-453/00, EU:C:2004:17, bod 24).

36 Tak to výslovne vysvetľuje rozsudok z 22. marca 1961, *Snupat* (42/59 a 49/59, EU:C:1961:5, s. 76).

37 Dôkazom toho je znenie článku III-36(3), tretia veta *ReNEUAL Model Rules on EU Administrative Procedure – Book III – Single Case Decision-Making* (*ReNEUAL SC* 2014, s. 94), ktorého vysvetlenia uvádzajú, že uvedený článok „empowers public authorities only under very restrictive conditions to withdraw such a decision“ (s. 141, bod 138). Hoci tieto pravidlá nie sú záväzné, dokazujú všeobecnú citlivosť v správnom práve v mnohých členských štátoch.

36. Toto tvrdenie sa mi nezdá presvedčivé a v skutočnosti ani nezohľadňuje fakt, že dokonca aj v súčasnom znení zmienka o *zrejmych* chybách v článku 80 ods. 1 nariadenia č. 207/2009 už obmedzuje rozsah uplatnenia tejto zásady. Ak by táto zásada mala absolútnu pôsobnosť, zákonodarca Únie by jednoducho nemohol obmedziť jej uplatniteľnosť v norme sekundárneho práva, pretože nezákonnosť aktu nezávisí od toho, či vada, ktorá akt postihuje, je, alebo nie je zrejmá.

2. Uplatnenie zásady na právo ochranných známk Únie

37. V práve ochranných známk Únie sa napätie medzi zrušením a právnou istotou premieta do článku 80 ods. 1 a článku 83 nariadenia č. 207/2009.

38. Článkom 80 normotvorca považoval za vhodné obmedziť prípady, v ktorých môžu orgány EUIPO zrušiť svoje rozhodnutia: len vtedy, ak sú tieto rozhodnutia „postihnuté zrejmou procedurálnou chybou“.

39. Článkom 83 pripustil, že „ak neexistujú procesné ustanovenia v tomto nariadení [alebo v iných predpisoch, ktoré sú z neho odvodené], úrad vezme do úvahy zásady procesného práva vo všeobecnosti uznávané v tejto oblasti v členských štátoch“.

40. Aj keď sa neskôr vrátim k výkladu obidvoch článkov v napadnutom rozsudku, chcem zdôrazniť, že nenachádzam žiadnu nejednoznačnosť v článku 80 ods. 1 nariadenia č. 207/2009. Výraz „zrejmá procedurálna chyba“³⁸ si ako všetky právne výrazy vyžaduje výklad na účely zistenia, či v rámci konania došlo k zjavnej (a závažnej) chybe. Okrem tejto výkladovej úlohy, ktorá je spoločná pre uplatňovanie všetkých právnych noriem, nevidím v tomto ustanovení žiadnu nejednoznačnosť.

41. Rovnako sa domnievam, že tento článok neobsahuje právnu „medzeru“, a to nielen preto, že sa riadi zásadou *inclusio unius, exclusio alterius*. Podľa môjho názoru sa v článku 80 ods. 1 nariadenia č. 207/2009 zavádza výslovné obmedzenie právomocí zrušenia, ktoré sa obmedzuje na formálne chyby a nie na vecné chyby. Ak by mal zákonodarca v úmysle rozšíriť právomoc zrušenia o vecné chyby, určite by to uviedol. Súd Únie by nahradil úlohu normotvorcu, ak by s ohľadom na ustanovenie v tomto znení konštatoval, že právomoci zrušenia možno rozšíriť s cieľom vyplniť túto údajnú medzeru.

3. Zrušenie rozhodnutí odvolacích senátov

42. Z teoretického hľadiska je diskutabilné, či odvolacie senáty majú právomoc zrušiť svoje vlastné rozhodnutia, keď je proti nim podaná žaloba na Všeobecný súd. Napriek ich správnej povahe existuje určitý konsenzus, pokiaľ ide o kvázi súdnu úlohu³⁹ týchto senátov všeobecne, najmä senátov EUIPO.⁴⁰ Mohlo by sa na ne analogicky uplatniť rovnaké kritérium, aké sa vzťahuje na súdy *stricto sensu*, teda nemožnosť zrušiť z úradnej moci svoje rozsudky, aj keď v nich zistia *a posteriori* chybu, či už vecnú, alebo formálnu.

38 V tomto kontexte je „zrejmý“ synonymom slova „zjavný“, prídavného mena, ktoré je viac podobné slovu, ktoré používajú iné jazykové verzie, napríklad francúzska („manifeste“) alebo nemecká („offensichtlich“). V anglickej verzii sa používa „obvious“.

39 Pozri návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Bot vo veci ÚHVT/National Lottery Commission (C-530/12 P, EÚ:C:2013:782, bod 93); v súvislosti s týmito senátmi, ale vo veci Úradu Spoločenstva pre odrody rastlín (CPVO), pozri rozsudok z 21. mája 2015, Schröder/CPVO (C-546/12 P, EÚ:C:2015:332, bod 73).

40 Ich právomoci sa neobmedzujú len na preskúvanie aktov verejnej správy, ale pripravujú pôdu na začatie konania pred súdmi EÚ, pričom definujú skutkové a právne otázky, ktoré sa majú prediskutovať pred Všeobecným súdom. Pozri rozsudok z 13. marca 2007, ÚHVT/Kaul (C-29/05, EÚ:C:2007:162, body 53 a 54).

43. Z tohto hľadiska (ktoré, opakujem, je skôr teoretické) môžu byť rozhodnutia vydané odvolacími senátmi zrušené len bežným spôsobom, ktorý zákonodarca Únie zaviedol pre preskúmanie aktov svojich inštitúcií a agentúr: to znamená prostredníctvom žaloby o zrušenie pred Všeobecným súdom, na ktorú odkazuje článok 65 nariadenia č. 207/2009.⁴¹

44. Stáva sa však, že táto otázka sa ponecháva na voľnú úvahu pri tvorbe právnych predpisov normotvorcovi Únie. V rámci svojej miery voľnej úvahy by normotvorca Únie mohol tak zakázať, ako aj umožniť odvolacím senátom zrušiť svoje rozhodnutia, ak sú predmetom súdneho konania.

45. Za týchto okolností treba konštatovať, že článok 80 ods. 1 nariadenia č. 207/2009, pokiaľ ide o rozhodnutia postihnuté zrejmom procedurálnou chybou, nerozlišuje medzi rozhodnutiami vydanými orgánmi EUIPO na rôznych stupňoch, z ktorých jedným je práve odvolací senát. Ani rokovací poriadok týchto senátov,⁴² ani vykonávacie predpisy platné v čase skutkových okolností, neobsahujú v tomto ohľade výnimku.⁴³

B. O druhom odvolacom dôvode

1. Tvrdenia účastníkov konania

46. Repower AG vytýka, že sa Všeobecný súd odvolal na všeobecnú zásadu zrušenia nezákonných správnych aktov na účely potvrdenia napadnutého rozhodnutia. Podľa jej názoru je článok 83 nariadenia č. 207/2009 *lex specialis*, ktorý oprávňuje EUIPO použiť všeobecné zásady uznané v tejto oblasti v členských štátoch, ak v uvedenom nariadení existuje právna medzera. Navyše, tento článok umožňuje odvolať sa len na zásady, ktoré sú spoločné pre členské štáty, a nie na všeobecné zásady práva Únie.

47. Podľa spoločnosti Repower AG článok 80 nariadenia č. 207/2009 neobsahuje žiadnu právnu medzeru: stanovuje výnimku z nezrušiteľného charakteru tým, že umožňuje EUIPO zrušiť rozhodnutie len v prípade, ak je postihnuté zrejmom procedurálnou chybou. Ak by sa táto právomoc rozšírila na iné druhy vád, článok 80 by stratil svoj význam, keďže zákonodarca ich mal v úmysle vyňať z rozsahu pôsobnosti výnimky.

48. Repower AG rovnako vytýka Všeobecnému súdu, že uvádza rozsudky o zrušení rozhodnutí Komisie v oblasti štátnej pomoci⁴⁴ alebo kartelov medzi podnikmi,⁴⁵ ktoré obsahujú ustanovenia, ktoré nie sú zahrnuté v nariadení č. 207/2009.

49. Napokon uvádza, že zo systematického hľadiska článok 61 nariadenia č. 207/2009 stanovuje zrušenie aktu zo strany orgánu EUIPO, proti ktorého rozhodnutiu bolo podané odvolanie na odvolacie senáty, iba v konaniach *ex parte*. Z toho vyplýva, že v prípade neexistencie podobného ustanovenia na preskúmanie prípadov *inter partes*, normotvorca chcel, aby žaloba o zrušenie podaná na Všeobecný súd vylučovala možnosť zrušenia rozhodnutia odvolacieho senátu z úradnej moci.

41 [Znenie] zostalo nezmenené v článku 72 nariadenia 2017/1001.

42 Nariadenie Komisie (ES) č. 216/96 z 5. februára 1996, ktorým sa ustanovuje rokovací poriadok odvolacích senátov Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (Ú. v. ES L 28, 1996, s. 11; Mím. vyd. 17/001, s. 221), zmenené nariadením Komisie (ES) č. 2082/2004 zo 6. decembra 2004 (Ú. v. EÚ L 360, 2004, s. 8), a zrušené delegovaným nariadením Komisie (EÚ) 2017/1430 z 18. mája 2017, ktorým sa dopĺňa nariadenie Rady (ES) č. 207/2009 a ktorým sa zrušuje nariadenie Komisie (ES) č. 2868/95 a (ES) č. 216/96 (Ú. v. EÚ L 205, 2017, s. 1).

43 Nariadenie Komisie (ES) č. 2868/95 z 13. decembra 1995, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 40/94 o ochranné známke spoločenstva (Ú. v. ES L 303, 1995, s. 1; Mím. vyd. 17/001, s. 189).

44 Odkazuje sa na rozsudky z 12. septembra 2007, González y Díez/Komisía (T-25/04, EU:T:2007:257), a z 18. septembra 2015, Deutsche Post/Komisía (T-421/07 RENV, EU:T:2015:654).

45 Odkazuje na rozsudok z 15. júla 2015, Socitrel a Companhia Previdente/Komisía (T-413/10 a T-414/10, EU:T:2015:500, bod 187).

50. EUIPO a repowermap predovšetkým namietajú, že tento odvolací dôvod je neprípustný, pretože sa obmedzuje len na opakovanie tvrdení uvedených v konaní na prvom stupni, pokiaľ ide o neexistenciu právnej medzery v nariadení č. 207/2009, pričom nebola jasne identifikovaná právna chyba, ktorej sa mal dopustiť Všeobecný súd.

51. Subsidiárne, pokiaľ ide o vec samu, EUIPO nesúhlasí s Repower AG, pokiaľ ide o relevantnosť rozsudkov týkajúcich sa právomoci Komisie zrušiť svoje vlastné rozhodnutia. Táto judikatúra je len vyjadrením všeobecnej zásady zrušenia nezákonných správnych aktov, ktoré zakladajú subjektívne práva. Podmienky, ktorým zrušenie podlieha (a to, dodržanie primeranej lehoty a legitímna dôvera adresáta), boli v prejednávanej veci splnené.

52. Repowermap zdôrazňuje, že v odvolaní sa neobjasnilo, do akej miery by odlišnosť oblastí (štátnej pomoci/práva ochranných známk) ovplyvnila podmienky uplatnenia zásady zrušenia správnych rozhodnutí.

2. Analýza odvolacieho dôvodu

a) O prípustnosti

53. Podľa článku 169 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora „v právnych dôvodoch a právnych tvrdeniach sa presne označia časti odôvodnenia Všeobecného súdu, ktoré sa napádajú“.

54. Aj keď nie je potrebné, aby sa pri uplatňovaní tohto pravidla nadmerne formalizovalo, rovnako ho nemožno ani opomenúť. Práve v oblasti ochranných známk Únie Súdny dvor spresnil, že v prípade, keď žalobca spochybní výklad alebo uplatnenie práva Únie Všeobecným súdom, právne argumenty skúmané v prvostupňovom konaní môžu byť znova prerokované v priebehu odvolacieho konania.⁴⁶

55. Keďže Repower AG sa pred Všeobecným súdom odvolala na porušenie článku 80 nariadenia č. 207/2009 a jej dôvod na zrušenie v tomto bode bol rozsudkom zamietnutý, nebolo by nič nezvyčajné, ak by sa argumenty predložené v prvostupňovom konaní uviedli tiež v odvolacom konaní, pričom v tejto fáze konania by boli namierené proti zodpovedajúcim argumentom Všeobecného súdu.

56. Je nemožné nezohľadniť skutočnosť, že Repower AG, ktorá je povinná *spresniť napadnuté časti* napadnutého rozsudku, v bodoch 31 až 41 svojho odvolania, pokiaľ ide o druhý odvolací dôvod, výslovne neuviedla konkrétne body alebo časti rozsudku, ktoré napáda. Nesplnila tak požiadavku článku 169 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ako aj judikatúry, ktorá ho vykladá, podľa ktorej musia byť v odvolaní presne uvedené napádané časti rozsudku, ktorého zrušenie sa navrhuje.⁴⁷

57. Je pravda, že na pojednávaní Repower AG v odpovedi na otázku komory spresnila, že druhý odvolací dôvod sa vzťahoval na body 65 a 66 napadnutého rozsudku. Ak sa odhliadne od tohto oneskoreného objasnenia, Súdny dvor by mohol pripustiť odvolací dôvod pri menej prísnom výklade svojej vlastnej judikatúry. Napriek všetkému totiž ostatní účastníci konania a samotný Súdny dvor boli schopní určiť, najmä v priebehu ústnej časti konania, sporné body, na ktorých je založený druhý odvolací dôvod.

58. Stručne povedané, z ortodoxne procesného hľadiska a podľa judikatúry by mal byť druhý odvolací dôvod vyhlásený za neprípustný. Pre prípad, že by to tak však Súdny dvor neposúdil, uvediem môj názor na právne chyby (bez náležitej dôslednosti), ktoré sa napadnutému rozsudku pripisujú.

⁴⁶ „Ak by totiž žalobca nemohol založiť svoje odvolanie na dôvodoch a tvrdeniach už uvedených pred Všeobecným súdom, odvolacie konanie by bolo čiastočne zbavené zmyslu“. Rozsudky z 10. mája 2012, Rubinstein a L'Oréal/ÚHVT (C-100/11 P, EU:C:2012:285, bod 110), a zo 17. marca 2016, Naazneen Investments/ÚHVT (C-252/15 P, EU:C:2016:178, bod 24 a citovaná judikatúra).

⁴⁷ Pozri napríklad rozsudok z 28. februára 2018, mobile.de/EUIPO (C-418/16 P, EU:C:2018:128, bod 35 a citovaná judikatúra).

b) O veci samej

59. Repower AG uvádza,⁴⁸ že zákonodarca nestanovil právomoc odvolacích senátov preskúmať z úradnej moci svoje vlastné akty, pričom ide o tvrdenie, ktoré opakuje tretí odvolací dôvod.⁴⁹ Z dôvodov, ktoré boli uvedené vyššie, sa nedomnievam, že jej argumentácia k tomuto bodu môže byť prijatá.

60. Na druhej strane druhý odvolací dôvod môže obstať len v prípade, ak sa preukáže, že sa Všeobecný súd mal obmedziť na uplatnenie článku 80 nariadenia č. 207/2009.

1) Sebestačnosť článku 80

61. Ako som už uviedol v úvodných úvahách, súhlasím s názorom Repower AG v tom, že sa zákonodarca Únie v článku 80 ods. 1 nariadenia č. 207/2009 rozhodol obmedziť dôvody zrušenia, na ktoré sa EUIPO môže odvolať, na prípady „zrejmej procedurálnej chyby“.

62. Táto možnosť, ktorá je jasne vyjadrená v ustanovení, je prejavom právomoci normotvorcu upraviť, a dokonca obmedziť, použitie zásady zrušenia zo strany inštitúcií a agentúr Únie.⁵⁰ EUIPO a súdom sa preto ukladá povinnosť kontrolovať konanie tohto úradu.

63. Článok 80 ods. 1 nariadenia č. 207/2009 je podľa môjho názoru *sebestačným* ustanovením v tom zmysle, že stanovuje hranice právomoci zrušenia. Tieto hranice preto nemožno opomenúť na účely zistenia, ktoré dôvody zrušenia, ktoré sú z ich rámca vylúčené (napríklad vecné chyby), môžu byť *obnovené* buď na základe všeobecnej zásady, alebo na základe článku 83 tohto nariadenia. Tento článok 83 sa uplatňuje len v prípade *neexistencie* iných ustanovení nariadenia (alebo iných z neho odvodených predpisov), pričom táto absencia v prejednávanej veci nie je.

64. So zreteľom na tieto východiská nesúhlasím so Všeobecným súdom, keď sa odvoláva na niektoré z vlastných rozsudkov⁵¹ na podporu analógie prejednávanej veci s prípadom uvedeným v článku 9 nariadenia č. 659/1999.⁵² V týchto rozsudkoch Všeobecný súd vyložil, že Komisia môže zrušiť svoje nezákonné akty za každých okolností (za určitých podmienok týkajúcich sa lehoty a legitímnej dôvery jej adresátov), nezávisle od uvedeného článku 9 nariadenia č. 659/1999.

65. Hoci nie je potrebné, aby som sa teraz vyjadril k výkladu článku 9 nariadenia č. 659/1999, stačí uviesť, že článok 80 ods. 1 nariadenia č. 207/2009 má v porovnaní s uvedeným článkom 9 veľmi odlišnú právnu štruktúru. Podľa môjho názoru článok 9 nariadenia č. 659/1999 obsahuje jedinečnú hypotézu (nesprávne informácie poskytnuté stranami), ktorá nevylučuje iné dôvody zrušenia. Naopak, článok 80 ods. 1 takpovediac *vyčerpáva* oblasť tým, že umožňuje zrušenie len v prípade zrejmej procedurálnej chyby.

66. Rozdielna právna štruktúra obidvoch ustanovení spôsobuje, že všeobecnú uplatniteľnosť zásady zrušenia nezákonných aktov možno hypoteticky odvodiť nad rámec článku 9 nariadenia č. 659/1999, nie však vo vzťahu k článku 80 ods. 1 nariadenia č. 207/2009.

⁴⁸ Bod 36 odvolania.

⁴⁹ Bod 48 odvolania.

⁵⁰ Pozri bod 34 vyššie.

⁵¹ Uvedené v poznámke pod čiarou 44 vyššie.

⁵² „Komisia môže zrušiť rozhodnutie [o štátnej pomoci] prijaté podľa článku 4 (2) alebo (3), alebo článku 7 (2), (3), (4) potom ako poskytla danému členskému štátu príležitosť predložiť jeho pripomienky, keď rozhodnutie vychádzalo z nesprávnych informácií poskytnutých počas konania, čo bol rozhodujúci faktor pre rozhodnutie“. Nariadenie Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúce podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [108 ZFEÚ] (Ú. v. ES L 83, 1999, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339).

67. Druhý odvolací dôvod by sa preto mal v tomto bode prijať. Toto prijatie by však nemuselo nevyhnutne viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku, ak by Všeobecný súd napriek všetkému správne určil chybu, ku ktorej došlo v prvom rozhodnutí odvolacieho senátu. Ako uvediem ďalej, domnievam sa, že ani toto posúdenie Všeobecného súdu nie je správne.

2) Povaha chyby v napadnutom rozhodnutí

68. Všeobecný súd v napadnutom rozsudku znova s odkazom na iný rozsudok⁵³ uviedol, že „odôvodnení[e] rozhodnutia má vplyv na samotnú podstatu tohto rozhodnutia a že nedostatok odôvodnenia nemožno považovať za procedurálnu chybu v zmysle článku 80 ods. 1 nariadenia č. 207/2009“⁵⁴. Na tomto základe zrušil posúdenie odvolacieho senátu, ktorý kvalifikoval ako procedurálnu chybu nedostatok odôvodnenia v prvom z jeho rozhodnutí.⁵⁵

69. Domnievam sa teda, že tento predpoklad nie je z právneho hľadiska správny a že odvolací senát správne posúdil nedostatok odôvodnenia ako procedurálnu chybu.

70. Ustálená judikatúra Súdneho dvora totiž uvádza, že „povinnosť odôvodnenia predstavuje podstatnú formálnu náležitosť, ktorú je potrebné odlišovať od otázky dôvodnosti odôvodnenia, ktorá patrí pod otázku materiálnej zákonnosti sporného aktu Únie“⁵⁶.

71. Ak dôjde k porušeniu povinnosti odôvodniť akt (pretože odôvodnenie neexistuje alebo je nedostatočné v prípade, že je tento nedostatok relevantný), tento akt bude postihnutý *formálnou* alebo procedurálnou chybou, nie však vecnou chybou. Odôvodnenie predstavuje „formálnu náležitosť“, ⁵⁷ to znamená, že je nevyhnutnou súčasťou konania, pričom vedie k prijatiu konečného rozhodnutia a jeho vonkajšej štruktúry. Naopak, objasnenie, či dôvody uvedené v rozhodnutí sú z právneho hľadiska správne, sa uskutočňuje prejednaním veci samej, to znamená pri kontrole *materiálnej* zákonnosti tohto aktu.

72. Dodržanie povinnosti odôvodnenia sa musí posúdiť nielen vzhľadom na znenie aktu, ale takisto na jeho kontext, ako aj na súhrn právnych noriem upravujúcich dotknutú oblasť.⁵⁸ Preskúmanie odôvodnenia má výrazný kazuistický charakter, takže v závislosti od kontextu a rozsahu rozhodnutia sa môže postup podobnej intenzity považovať za dostatočné, nedostatočné alebo neexistujúce odôvodnenie v závislosti od okolností.

73. Z listu z 22. júna 2016, ktorý odvolací senát zaslal stranám, vyplýva, že tento senát „na základe žaloby podanej na Súdny dvor Európskej únie“ (odkazuje na žalobu podanú repowermap v konaní vo veci T-188/16, ktoré je teraz prerušené) zistil nedostatočné odôvodnenie v zmysle článku 75 nariadenia č. 207/2009.

74. Repowermap v bodoch 94 a 95 svojej žaloby pred Všeobecným súdom v skutočnosti namietala, že rozhodnutie odvolacieho senátu (ktoré bolo neskôr zrušené) neobsahovalo jediný odsek, dokonca ani vetu, v ktorej by sa skúmali dôvody, pre ktoré by sporné označenie nebolo vo vzťahu k tovarom a službám opisné. Po týchto tvrdeniach, opakujem, odvolací senát zrušil svoje rozhodnutie z 8. februára 2016.

53 Odkazuje sa na rozsudok z 22. novembra 2011, MPAY24 (T-275/10, EU:T:2011:683).

54 Napadnutý rozsudok, bod 57.

55 Tamže, bod 59.

56 Okrem iného rozsudky z 25. júla 2018, Španielsko/Komisia (C-588/17 P, neuverejnený, EU:C:2018:607, bod 74); zo 14. septembra 2016, Trafilerie Meridionali/Komisia (C-519/15, EU:C:2016:682, bod 40), a z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France (C-367/95 P, EU:C:1998:154, body 63 a 67 a citovaná judikatúra).

57 Rozsudok zo 14. októbra 2010, Deutsche Telekom/Komisia (C-280/08 P, EU:C:2010:603, bod 130).

58 Rozsudky zo 7. februára 2018, American Express (C-643/16, EU:C:2018:67, bod 73), a zo 16. júna 2015, Gauweiler a i. (C-62/14, EU:C:2015:400, bod 70 a citovaná judikatúra).

75. V dôsledku toho sa chyba, ktorú zistil odvolací senát, týkala nedostatočného odôvodnenia jeho rozhodnutia z 8. februára 2016. Túto chybu, ako to neskôr správne konštatoval tento senát, možno kvalifikovať ako procedurálnu chybu. Žiadna zo strán totiž nespochybňuje neprimeranosť odôvodnenia ani *zrejmý* charakter tejto chyby v zmysle článku 80 ods. 1 nariadenia č. 207/2009.

76. Za týchto okolností sa domnievam, že Všeobecný súd porušil článok 80 ods. 1 nariadenia č. 207/2009 tým, že v bode 59 napadnutého rozsudku konštatoval, že odvolací senát nemohol založiť napadnuté rozhodnutie na tomto ustanovení.

3) Procesné dôsledky prijatia druhého odvolacieho dôvodu

77. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že „ak odôvodnenie rozsudku [Všeobecného] súdu vykazuje porušenie práva Únie, ale výroková časť sa napriek tomu zdá byť dôvodná z iných právnych dôvodov, takéto porušenie nemôže viesť k zrušeniu tohto rozhodnutia a je potrebné nahradiť odôvodnenia rozsudku“⁵⁹. Toto porušenie naopak vedie k nedostatku právneho základu, a teda k následnej neúčinnosti argumentácie v rozsudku, ktorý je na ňom založený.⁶⁰

78. V prejednávanej veci Všeobecný súd napokon potvrdil, hoci s niektorými argumentmi, ktoré považujem za nesprávne, rozhodnutie o zrušení prijaté odvolacím senátom 3. augusta 2016. Ak by toto zrušenie, ako sa domnievam, bolo v súlade s článkom 80 ods. 1 nariadenia č. 207/2009, bolo by vhodné (ak sa prekoná prekážka neprípustnosti) nahradiť odôvodnenie súvisiace s rozsudkom iným odôvodnením, ktoré podporuje kvalifikáciu zrejmej procedurálnej chyby, na ktorú odkazuje odvolací senát na účely zrušenia svojho rozhodnutia z 8. februára 2016.

C. O treťom odvolacom dôvode

1. Tvrdenia účastníkov konania

79. Repower AG vytýka Všeobecnému súdu, že pri uplatnení článku 83 nariadenia č. 207/2009 obrátil dôkazné bremeno a preniesol ho na ňu, a teda porušil pravidlá týkajúce sa dôkazného bremena. Uvádza, že keďže sa EUIPO opieral o všeobecnú zásadu zrušenia nezákonných správnych aktov, prináleží tomuto orgánu preukázať existenciu tejto zásady vo všetkých členských štátoch. Na rozdiel od toho, čo tvrdí Všeobecný súd, nemožno od spoločnosti Repower AG požadovať poskytnutie údajov o niektorom členskom štáte, ktorý uvedenú zásadu neuznal.

80. Podľa názoru Repower AG článok 83 nariadenia č. 207/2009 odkazuje výlučne na procesné pravidlá členských štátov v oblasti ochranných známk. V týchto štátoch však neexistuje spoločná zásada, ktorá by stanovila možnosť zrušiť vlastné rozhodnutia vnútroštátnych úradov pre ochranné známky.

81. EUIPO a repowermap sa domnievajú, že tretí odvolací dôvod vychádza z nesprávneho výkladu napadnutého rozsudku, a že Všeobecný súd neobrátil dôkazné bremeno. Pripomenul len to, že zásada zrušenia nezákonných správnych aktov bola spoločná pre členské štáty, ako to Súdny dvor uznal vo svojich prvých rozsudkoch, a neustále opakoval rozhodnutia súdov Únie. V tejto súvislosti napadnutý rozsudok vytýkal Repower AG, že nepredložila žiaden dôkaz o neexistencii tejto zásady v právnom poriadku niektorého z členských štátov.

⁵⁹ Pozri rozsudok z 9. júna 2011, Diputación Foral de Vizcaya a i./Komisia (C-465/09 P až C-470/09 P, neuverejnený, EU:C:2011:372, bod 171 a citovaná judikatúra), a nedávne uznesenie z 22. novembra 2018, King/Komisia (C-412/18 P, neuverejnené, EU:C:2018:947, bod 18).

⁶⁰ Minimálne v bodoch 60 až 91 napadnutého rozsudku.

82. Repowermap dodáva, že úlohou všeobecnej právnej zásady je slúžiť ako výkladové usmernenie a napraviť nežiaduce účinky právnych noriem, a preto jej zakotvenie v judikatúre má za následok, že dôkaz o jej existencii nie je potrebný.

2. Analýza odvolacieho dôvodu

83. Na pojednávaní sa diskutovalo o tom, či Všeobecný súd *priamo* uplatnil všeobecnú zásadu zrušenia nezákonných správnych aktov alebo či tak urobil *prostredníctvom* článku 83 nariadenia č. 207/2009.

84. Pochybnosť vyplýva zo znenia poslednej vety bodu 66 napadnutého rozsudku, ktorý je jedným z mála bodov, prostredníctvom ktorého Všeobecný súd odkazuje na uvedený článok 83. V tejto vete sa konkrétne uvádza, že „keďže pojem zrejma procedurálna chyba nie je vo vyššie uvedených nariadeniach vymedzený, článok 80 ods. 1 nariadenia č. 207/2009... nie je jednoznačný, a teda nie je dostatočne jasný na to, aby vylúčil uplatnenie článku 83 nariadenia č. 207/2009“.

85. Z bodov 62 až 65 napadnutého rozsudku podľa môjho názoru vyplýva, že Všeobecný súd mal v úmysle priamo uplatniť všeobecnú zásadu zrušenia nezákonných aktov po tom, čo dospel k záveru, že v článku 80 nariadenia č. 207/2009 existuje medzera. Domnievam sa, že to je skutočné *ratio* rozsudku a že jeho bod 66 len dopĺňa hypotetické odvolanie sa na článok 83. V skutočnosti jediný bod (číslo 93) rozsudku venovaný osobitne tomuto ustanoveniu je formulovaný ako odpoveď na dodatočné tvrdenie žalobkyne, a nie ako kľúčový argument na zamietnutie jej žaloby.

86. V tejto súvislosti sa však odkaz Všeobecného súdu na článok 83 nariadenia č. 207/2009 posudzuje *a mayor abundamiento* a nie ako *ratio decidendi* výroku. Z toho vyplýva, že tretí odvolací dôvod by sa podľa ustálenej judikatúry mal považovať za neúčinný, keďže jeho prípadné prijatie by nemohlo viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku.⁶¹

87. Ak by sa však Súdny dvor nestotožnil s týmto posúdením, subsidiárne sa vyjadrím k vecnej stránke odvolacieho dôvodu.

88. Podľa Všeobecného súdu Repower AG uviedla, že „EUIPO mal byť povinný vyjadriť všeobecné zásady vnútroštátneho práva, opierajúc sa o zásady uplatniteľné vo všetkých členských štátoch bez výnimky“⁶².

89. Všeobecný súd toto tvrdenie odmietol, pričom konštatoval, že zásada zrušenia nezákonných aktov bola spoločná pre všetky členské štáty, ako sa uviedlo v prvých rozsudkoch Súdneho dvora⁶³ a následne potvrdilo Súdny dvorom a Všeobecným súdom.⁶⁴

90. Ak by sa prijal predpoklad uplatniteľnosti článku 83, čo sa v prejednávanej veci stalo po vylúčení uplatnenia článku 80 nariadenia č. 207/2009, nebude potrebné sa tak zaoberať znakmi zásady zrušenia vo všeobecnosti alebo jej chápaním v judikatúre, ale výkladom článku 83 nariadenia č. 207/2009, podľa ktorého ak neexistujú procesné ustanovenia v tomto nariadení, „úrad vezme do úvahy zásady procesného práva vo všeobecnosti uznávané v tejto oblasti v členských štátoch“⁶⁵.

61 Pozri napríklad uznesenie z 11. júna 2015, *Faci/Komisia* (C-291/14, neuvverejnené, EU:C:2015:398, bod 50 a citovaná judikatúra).

62 Bod 93 napadnutého rozsudku.

63 Citoval rozsudky z 12. júla 1957, *Algera a i./Spoločné zhromaždenie* (7/56 a 3/57 až 7/57, EU:C:1957:7, s. 115 a 116); z 22. marca 1961, *Snutat/Vysoký úrad* (42/59 a 49/59, EU:C:1961:5, s. 160), a z 13. júla 1965, *Lemmerz-Werke/Vysoký úrad* (111/63, EU:C:1965:76, s. 852).

64 Uviedol rozsudky z 3. marca 1982, *Alpha Steel/Komisia* (14/81, EU:C:1982:76, bod 10); z 5. decembra 2000, *Gooch/Komisia* (T-197/99, EU:T:2000:282, bod 53); z 12. septembra 2007, *González y Díez/Komisia* (T-25/04, EU:T:2007:257, bod 97), a z 11. júla 2013, *BVGD/Komisia* (T-104/07 a T-339/08, neuvverejnené, EU:T:2013:366, bod 63).

65 Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

91. Inými slovami, ak sa pripustí existencia medzery (*quod non*) v článku 80 nariadenia č. 207/2009, je potrebné preskúmať, či a za akých podmienok sa uvedená zásada uplatňovala na zrušenie rozhodnutí vnútroštátnych úradov pre ochranné známky (vrátane rozhodnutí odvolacích senátov) podľa vnútroštátnych právnych úprav. Prináleží EUIPO, aby túto skutočnosť preukázal.

92. Všeobecný súd vytýkal spoločnosti Repower AG, že „neuvádza príklad žiadneho členského štátu, v ktorom by táto zásada nebola uznávaná“⁶⁶. Opakujem však, že v skutočnosti to bol práve EUIPO, od ktorého mal Všeobecný súd požadovať dôkaz v tejto konkrétnej *oblasti* (a nie len všeobecne) na preukázanie, za akých podmienok práva členských štátov umožňujú ich vnútroštátnym úradom pre ochranné známky zrušiť ich rozhodnutia.

93. Stručne povedané, ak nebude moja analýza neúčinnosti odvolacieho dôvodu prijatá, tomuto dôvodu by sa malo vyhovieť.

94. Vyhovenie tomuto dôvodu by nemohlo mať iný dôsledok než vrátenie veci Všeobecnému súdu vzhľadom na to, že EUIPO na podporu svojho tvrdenia v prospech zrušenia rozhodnutia odvolacím senátom nikdy neodkázal⁶⁷ na článok 83 nariadenia č. 207/2009.

95. Za týchto okolností by mal Všeobecný súd poskytnúť EUIPO lehotu na predloženie dôkazu o tom, ako sa v práve členských štátov uplatňuje zásada zrušenia rozhodnutí prijatých úradmi pre ochranné známky.⁶⁸

V. O trovách

96. Vzhľadom na to, že tieto návrhy sa týkajú len dvoch z piatich odvolacích dôvodov, nemôžem sa vyjadriť k povinnosti náhrady trov konania, ktorá by sa mala uložiť (podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdného dvora), ak by odvolanie podané Repower AG bolo v celom rozsahu nedôvodné.

VI. Návrh

97. Na základe vyššie uvedených úvah navrhujem, aby Súdny dvor:

1. vyhlásil za neprípustný, alebo subsidiárne, zamietol druhý odvolací dôvod uvádzaný spoločnosťou Repower AG proti rozsudku Všeobecného súdu z 21. februára 2018 vo veci T-727/16, Repower/EUIPO – repowermap.org (REPOWER).
2. zamietol tretí dôvod uvedeného odvolania ako neúčinný, alebo subsidiárne, vyhovel mu a vrátil vec Všeobecnému súdu.

⁶⁶ Bod 93 napadnutého rozsudku.

⁶⁷ Okrajový odkaz na toto ustanovenie bol urobený pri argumentovaní v prospech právomoci odvolacích senátov zrušiť akt z dôvodu nedostatočného odôvodnenia na základe článku 80 ods. 1 nariadenia č. 207/2009.

⁶⁸ O výmene informácií medzi úradom a orgánmi členských štátov pozri článok 20 vykonávacieho nariadenia Komisie (EÚ) 2018/626 z 5. marca 2018, ktorým sa stanovujú podrobné pravidlá vykonávania určitých ustanovení nariadenia 2017/1001 a ktorým sa zrušuje vykonávacie nariadenie (EÚ) 2017/1431 (Ú. v. EÚ L 104, 2018, s. 37).